

Publicerad 2010-07-23 00:43 av Anna Ahlborg

Tillägnad min älskade Jacob Wessbo! Tag del av min barndom på Gotland älskling!

Novell om Medeltiden

Möte med Medeltiden

Det jag nu ska berätta om hände när jag var sex år gammal.

Då fick jag för första gången kontakt med medeltiden.

Jag bor på den lilla ön Gotland och där blommar medeltiden upp varje år, i början av augusti. (v. 32)

En dag sa mamma: - I dag Anna, ska vi gå på marknad.

Du ska sitta i den där, sa hon och pekade på en liten skrinna som jag aldrig hade sett förut. Lite förvånad satte jag mig i den och så bar det iväg utför Visbys kullerstensbackar.

Det var mycket folk i rörelse ute idag. Plötsligt mötte vi några tanter i konstiga klänningar och "utan hår". Jag frågade mamma varför de såg ut så.

-De är medeltida nunnor, sa mamma. De bodde i kloster som är som en sorts kyrkor.

- Ser du ruinerna där borta, Anna, sa hon och pekade.

Jag tittade och såg en byggnad av sten som såg ut som en stor vägg med fönster i och bredvid stod det liksom ett torn.

-Det är S:t Hans ruin, sa mamma.

För många hundra år sedan så var det ett kloster och där bodde de där nunnorna som vi såg nyss! Alla ruiner som vi har här i Visby har från början varit kloster och kyrkor på medeltiden.

-Oj, utbrast jag. Vi har ju så många!

-Ja, sa mamma. Gud och kyrkan betydde så mycket för folket här på den tiden, så man behövde så många.

-Varför är dom trasiga? undrade jag.

-För att dom är så gamla, sa mamma. Och när Valdemar Attedag brandskattade Visby förstördes nästan alla kyrkor.

-Vem var Valdemar? frågade jag.

-Valdemar var en dansk kung och han var elak, sa mamma.

Han kom till Visby och ville ta Visby, men det ville inte de som bodde här.

Då blev det krig mellan Valdemars män och folket. Ser du ringmuren därborta?

-Ja, sa jag.

-Det var där Valdemars män och folket slogs. Ringmuren ser likadan ut idag som på 1300-talet!

Vi hade nu kommit ned till marknaden. Där fanns så mycket att titta på att jag bara gapade. Där fanns

riddare i blanka rustningar med gnistrande svärd; där fanns vackra adelsdamer och herrar i praktfulla sammetskläder; där fanns tiggare som gick omkring i trasiga säckar och stripigt smutsigt hår, jycklare i roliga pajaskläder som gjorde konster, spelmän som spelade på medeltidsinstrument, handikappade och pestsjuka som hasade runt,-ibland utan armar eller ben; baderskor som skrubbad folk rena och smeder, hantverkare och försäljare av alla slag. Djur gick fritt på gatorna, speciellt hästar, grisar och getter.

-Bu, sa plötsligt någon i mitt öra och jag vände mig hastigt om och blev jätterädd.
För där, bara några meter ifrån mig satt den vidrigaste person jag någonsin sett:

Han var svart i ansiktet av sot, ögonen var vilda och rödsprängda, han tuggade fradga och mumlade osammanhängande ord. Han hade händerna i en sorts handboja av trä som såg ut som en bräda med två hål i där händerna tryckts in.

Han reste sig hastigt från min skrinna och gick med ett elakt och hysteriskt gapskratt ifrån mig.
Jag mådde illa. Killen hade inte haft några tänder.
-Var inte rädd, försökte mamma lugna mig. Det där var bara byfånen.

Plötsligt blev det stort liv runt oss. Trumpeter började smattra. Trummor dånade.

-Nu kommer fursten och hela hans följe, sa mamma.

Med mycket pompa och ståt och med ett långt följe efter sig kom fursten.
Jag tittade alldeles betagen på alla vackra och färggranna dräkter.
Detta var alltså adeln!

Så plötsligt stannade hela följet framför min skrinna och fursten bugade sig nådigt för mig. Jag stirrade på honom och då han plötsligt blinkade lite åt mig, så igenkände jag honom som vår närmaste granne och log tillbaka.

Det som sedan hände var en ganska intressant kedjereaktion.
Då fursten hälsat på mig måste hans dam som stod näst i rang också göra det och gjorde hon det, så måste hovdamerna göra det och sedan tjärnarna osv.
Så hela följet bugade sig för mig för att den "högste" bugat sig!
Som sex-åring så kändes det rätt härligt, minns jag!

-Nu ska vi se på tornerspel, sa mamma efter att ha köpt en mun-giga(medeltidsinstrument) till mig.

Tornerspelen var väldigt spännande. Riddarnas rustningar glänste så det gjorde ont i ögonen och hästarnas

utstyrsel var så färgglada och grälla att man nästan fick ont i magen. Riddarna red mot varandra i full fart och försökte få den andre att ramla av hästen. Allt var mycket roligt. Ända tills mamma sa att man förr brukade spela tills en av riddarna dog. Då ville jag inte se mer.

Istället gick vi och tittade på bågskyttetävlingarna där min bästa kompis Per skulle var med. Per var två år äldre än jag och vi brukade alltid leka.

Per var mycket duktig på bågskytte.

Han blev trea på hela tävlingen! Gissa om jag var stolt!

Den natten sov jag väldigt gott och jag har starka minnen utav att: jag var en vacker medeltidsprinsessa i en underbar klänning; att jag blev jagad av en byfåne och blev räddad av Per, som kom i form av en riddare till häst med pilbågen i högsta hugg och med ringmuren som en svart sillhuett mot den ljusa natthimlen.

/Anna Ahlborg

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna Ahlborg med Poeter.se id #34132 innehar upphovsrätten